

ДЖОРДЖ БАЙРОН

МРАК

Превод от английски: Любен Любенов, —

chitanka.info

МРАК^[0]

*Сънувах сън, а може би не сън.
Угаснало бе слънцето и сляпо
из непрогледното небе звездите
витаеха; смразената Земя
се носеше в безлунното пространство;
не идваше след утрото денят;
и хората с отчаяни сърца
във ужаса на своята самотност
отправяха за светлина молитви:
запалиха огньове — и дворците
на венценосните крале горяха
ведно с колибите и домовете;
и всички в градовете разрушени
се трупаха край пламналите къщи,
за да се видят за последен път;
щастливи бяха само шепа хора
около кратерите вулканични:
в недрата зрееше надежда страшна;
в горите запламтя пожар и те
загиваха; пращащите стебла
изтляваха — сгъстяваше се мракът.
Изглеждаха човешките лица
неземни, че сияния зловещи
валяха върху тях; едни лежаха
и плачеха; усмихвайки се, други
брадите си подпираха с ръка;
а трети влечеха дърва и съчки
за кладите мъртвешки и с тревога*

*се взираха във тъмното небе —
покров на мъртвата Земя; и пак
се просваха с проклятия в прахта
и виеха; подплашените птици
със крясък падаха върху земята
и пляскаха с безпомощни криле;
най-злите врагове се укротиха;
влечуги изпълзяха сред тълпите
и, без да хапят, съскаха с език —
убиваха ги, за да ги изядат;
войната, стихнала за миг, отново
раззина пасть; кръв струваше храната;
и всеки, свъсен, лакомо във мрака
ядеше скришом; любовта изчезна;
и всички заживяха с мисълта
за близка и безславна смърт; гризеше
човешките стомаси вълчи глад;
за мъртвите не ровеха гробове,
че мършавите мършата ядяха,
а кучетата — своите господари,
освен едно от тях: от птици, хора
и зверове то бранеше трупа му,
дордето те се хвърляха връз друг-
самото то си нямаше храна,
но с жалък стон и със пресекващ вой
все безутешно ближеше дланта му,
а тя не го погали — тъй умря.
От глад измряха всички; само двама
в огромен град все още бяха живи;
те бяха врагове — и се събраха
при гаснещ огън пред един олтар
до струпани на куп свещени вещи
за цел безбожна; с костеливи пръсти
опипаха те тлеещата пепел,
разровиха главните и безсилно
задухаха суета — и блесна пламък —
мираж нетраен; като заблещука,*

*повдигнаха очи и щом видяха
лицата си, с дивашки вик умряха,
един от друг взаимно отвратени,
без да узнаят на чие чело
гладът бе писал „звяр“. Пустиня стана
светът величествен и многолюден —
без люде, без растения, сезони, —
безжизнен хаос от вода и пръст.
В реките, езерата и морята
не трепваха от нищо глъбините,
разпадаха се мачтите прогнили
на кораби без хора — и отломки
потъваха в безжизнената бездна
без плисък; приливите бяха мъртви.
Луната — господарката им — беше
изчезнала; и ветровете също;
и облаците — бяха те ненужни
на повсеместния вселенски Мрак.*

1816

---

[0] Стихотворението е написано във вила Диодати, Италия, през 1816 г. и излиза заедно с поемата „Шильонският затворник“ и „Сънят“. Апокалиптичната картина на свършека на света е доста натуралистична, неортодоксална и издава характерното за Байрон разочарование, понякога стигащо до пессимизъм, от човешката слабост и безсиле пред божествения и природен произвол. В него се долавя влияние на Шели, както и на анонимното произведение „Последният човек, или Омегар и Сидерия, Романс на бъдещето“, 1806 г. Бел. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.